

Com que estem
en règim
transitori...

EL BE NEGRE

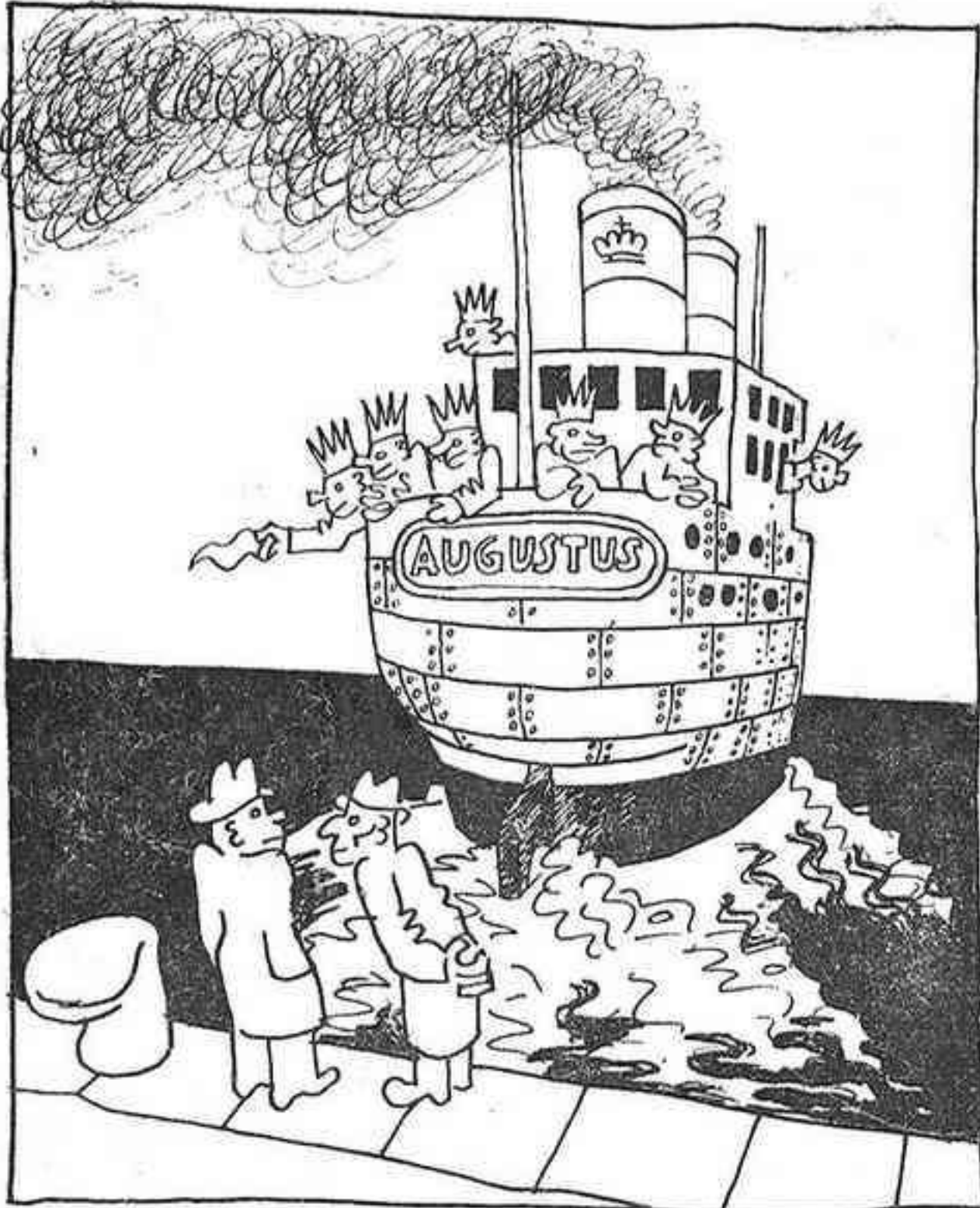
SETMANARI SATÍRIC.

...ens han posat un
Alcalde de
Pich i Pon

Any V - Núm. 186

Barcelona, 16 de gener de 1935

Preu: 20 cèntims

CAP A ROMA, A CASAMENT

—I on even tots aquests monàrquics el 14 d'abril?
—No hi eren tots, com ara.

El nostre Don Joan

Més que els somnis de la infantesa, més que els anhels de la joventut, més que els amors de l'edat madura i més que les darreres il·lusions d'una vellesa ple-tòrica de records, l'alegria que en aquesta casa va omplir els cors dividents passat era intensa, era íntima, era plena d'esperances, plètorica de promeses d'òpims fruits.

Eren les cinc de la tarda del passat—passat però faust—divendres, que el cor ens feia un salt. El cor se'n n'anava amunt! Sense que ningú li ho digués obeïa la litúrgica consigna: Sursum corda! I perquè quedés ben marcada l'hora, en donàvem a tots els rellotges. Sursum corda! Don Joan Pich i Pon és Alcalde de Barcelona!!!

I amb la ploma dels dies de més legítim entusiasme, amb la ploma dels dies de cobro, ens posàrem a escriure el sempre merescut però mai com ara, elogi de Don Joan.

Però, ai las i més ai que el nostre ditiràmbic estre era setmanal i n'hi havia un de diari, i ra-

nes de personatges, com el seu nom indica, exemplars, de forta arrel racial i de gran traicció municipal?

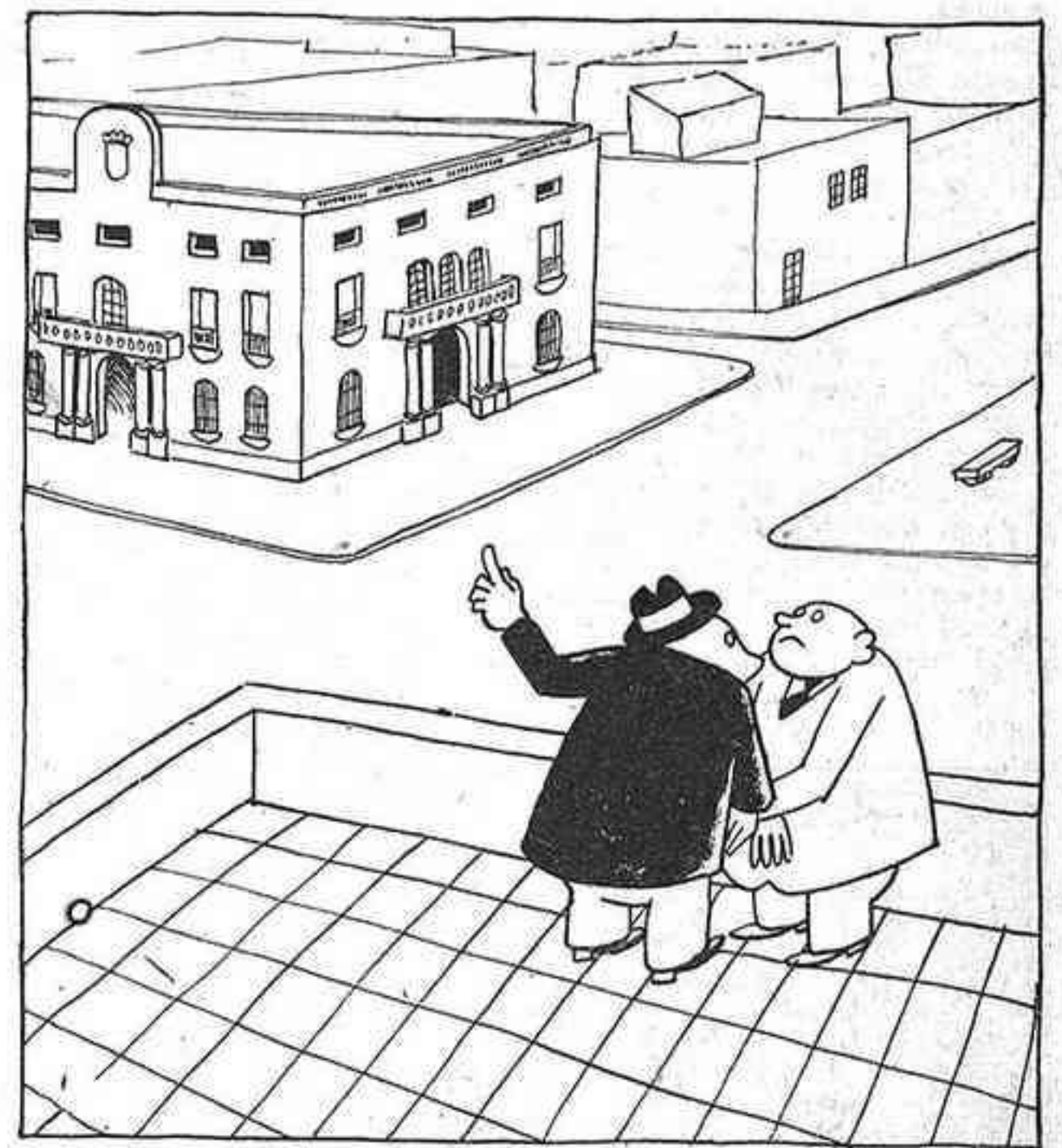
Es un Cervantes, tot un Cervantes i res més que un Cervantes el que en la seva poderosa fantasia evocà en temps remots l'alta figura del nostre Don Joan I, no sols en les Ejemplars, sinó adhuc en el mateix Quixot hi descobrí, amb quant d'encert i amb quina anticipació el fort, l'energic caràcter d'aquest il·lustre català, català com ell i, com ell, home d'empreses atrevides!

No! No és la foiniga, com diu tant bé el nostre col·lega. No és la formiga que recull gra a gra. Don Joan Pich i Pon no és un home formiga.

Vida exemplar—com ja hem dit —i catalana la seva! Catalana i catalaníssima, que no cerca en vans adjectius la seva catalanitat, sinó que la posa tota a l'obra, amb tota la seva ànima, en la seva parla quan parla en castellà.

Obrer barceloní, hem d'usar les

Animador de diaris propis i contraris, animador de la tan vilipendiada cinematografia d'El Canto del Ruiseñor, animador d'espectacles, animador de l'anecdota barceloní, somniador d'Exposicions, creador de riquesa urbana, pare dels propietaris, impulsor dels lloguers, i protector dels seus obrers, desfila per la vida entre encaixades de mans. Per a la seva força no hi ha dies; només hi ha una barrena, i encava, parlant en general. Es amic de tothom. Ell ha sabut tenir la suprema elegància de passar, radical i correcte sempre, per totes les situacions. Modest obrer primer, quan Lerroix encengué la flama viva del protestatari contra la tirania burgesa, monàrquica i separatista. Don Joan Pich i Pon és lerroixista. Ric després, Don Joan Pich i Pon lluità, lerroixista, contra la tirania separatista i monàrquica. Alcalde més tard, Don Joan Pich i Pon, lerroixista, lluità contra la tirania separatista. Quan vingué la República, Don Joan Pich i Pon, lerroixista

—El que no comprenc és com en aquest edifici de tan poca alçada hi hagi censor.

La solemne presa de... possessió

La presa de possessió de l'Alcaldia pel senyor Pich fou portada amb tant misteri que més que presa de possessió semblà una agafada al cau.

Quan encara ningú no sabia res, els diaris radicals piquiponians publicaren la convocatòria dels radicals per les cinc de la tarda del mateix dia—això passava el matí de divendres i a l'Ajuntament n'estaven peixos—. El senyor Martínez Herrera féu, com cada dia, la seva vida normal: anà als mercats, etcètera, etc., i cap allà a migdia es deixà caure a l'Ajuntament.

Precisament, com que el dia abans havia anat ell a felicitar el senyor Portela i Valladares, es trobà amb la grata sorpresa que el senyor Portela Valladares li tornava la visita.

«¡Qué señor tan amable!», es deia. Varen parlar d'unes coses i altres; el senyor Martínez Herrera el tornà a felicitar, li explicà el què es deia pels mercats i s'acomodaren.

Al cap d'una estona d'ésser fora el visitant, el tinent coronel va sentir un rumor. De primer no en féu cas; però després, fixant-s'hi més, va veure que el que deia el rumor era que a les cinc de la tarda prendria possessió el senyor Pich.

—¡No puede ser! ¡Si acabo de hablar con el señor Portela y no me ha dicho nada!

Però el rumor hi tornà: —Miri que el senyor Pich prendrà possessió a les cinc... No sigui Pau... Pensi que hi ha estat de guerra...

—A ver, que telefonee al señor Portela. Tal vez se ha olvidado de advertirme.

I, en efecte, se n'havia descuidat.

No era ben bé a les cinc, sinó a un quart de sis. El Saló de Cent era ple de gom a gom de radicals de tots els cuños, del vell, del nou i del futur. Se sentia una mena de remor com aquella que fan les foques al Parc Zoològic. Quan ja es va saber que mancava poc, un ordenança fidel i de valor provat, va portar una escrivania de plata, la va posar sobre la taula presidencial i es va quedar a vigilar-la; però poc a poc l'escrivania es va anar tornant Meneses. Ara es diu si ja és d'alpaca. Sembla que es tracta d'un cas d'hypnotisme col·lectiu.

Entre la concurrència fou molt celebrada la presència del senyor Griso, que era penyora de continuïtat.

Perquè això era dissabte, i dil·luns havien de començar les gestions per la gestora!

Això mateix devia pensar el senyor Martínez Herrera en la seva arenga, quan digué que el fet que el senyor Pich sapigués manejar tan bé els seus negocis era garantia de la manera com manaria els de la ciutat.

Evidentment, com a seus.

Però no n'hi ha de cuits, més ben dit, ho estem ben bé. L'endemà la Casa de la Ciutat era plena com els dies de la Proclamació de la República: vestibul, passadissos, anteaules, tot era una bellugadissa radicaljant. Els més vius ompliren el saló de la Premsa. Com que el senyor Pich rebria els periodistes, ells s'agregarien a la comitiva, entrarien al despatx de l'Alcalde i, per signes, si més no, li farien memòria, li recordarien la seva presència, i, quan els periodistes es retirarien, es quedarien per plantejar el cas.

Els periodistes, però, ho notaren i, aprofitant que el senyor Pich havia sortit i el dia abans havien quedat que rebria a dos quarts de dues i ja n'eren tres, feren dir al seu secretari que ja rebrien el senyor Pich un altre dia.

Els ulls que varen posar els radicals en sentir-ho, no eren de «cordero degollado»; eren de radical sense carrec.

Perquè això era dissabte, i dil·luns havien de començar les gestions per la gestora!

Literatura radical

Encara que sigui treballar a favor de la competència, no ens sabem estar de reproduir pels nostres lectors un fragment d'un dels articles del senyor José Samblancat publica a Renovación. L'article es titula «El odio a Lerroix. Ranas, renacuajos, reptiles y sapos»:

«¡La charca y la ciénaga están otra vez removidas!

Sus aguas agitadas expelen un cieno negruzco y un légamo viscoso, fango espeso e inmundo, cuya fetidez es tan penetrante que deja exanimado el olfato más avezado a resistir los hedores de las más nauseabundas podredumbres. Todas las esencias más refinadas y aromáticas, todo el perfume del olíbano, del benjéni, del estoraque y del ámbar más odoríficos y concretos, no tienen bastante fuerza fragante para contrarrestar y sofocar la asfixiante pestilencia que despiden las revueltas linfas corrompidas y corruptivas que, encrespadas y rugientes, como si fuesen convulsiones por la ira alve del furente y repútrido Neptuno de una inmensa pocilga, parece que nos amenazan con un endémico y terrible excidio de estéril y de detritus en dígida putrefacción, de lodos y de miasmas irrespirables, de vapores y de gases delectéreos mortíferos.»

El dia que En Màrius Aguilar sàpiga escriure articles com aquest, el veurem, a ben segur, regidor de Barcelona. O propietari d'una botiga d'objectes... distrets, com el senyor Josep Samblancat.

Les coses allà on siguin

En March i en Maynés

El senyor Enric Maynés Gaspar, ex-regidor de la Lliga, ex-candidat Lliga i personatge sempre important a Corts de la mateixa tant de la dues vegades esmentada Lliga, ens prega que fem constar que si ha acceptat l'encàrrec de fer d'advocat defensor de Joan March Ordinas, en l'afar del llibre de Benavides El último pirata del Mediterráneo, és perquè creu que el darrer pirata de la Mediterrània no pot ésser altre que el seu client; i perquè creu, a més a més, que aquest és honorat.

S'ignora l'opinió del senyor Cambó sobre aquest darrer extrem. Es a dir: no s'ignora.

Aquest número ha passat per la prè-
via censura

(Es una foto «BE NEGRE»)

ELL!

dical, que, a l'aguait deia dissabte tot el que avui podiem dir nosaltres! La nostra alleluia passava subrepticament a les mans estranyes de Renovación i se'n convertia en les nostres en sengilla auca. Què podiem fer? L'entusiasme seguia el mateix camí? No, i mil vegades no! Si Don Joan, com a Maragall, era de Josep Pijoan, Don Joan, com a Pich i Pon, era nostre i ben nostre, i no ens el deixaríem prendre.

No, Don Joan és nostre i de ningú més, i no podem tolerar que pits mercenaris alletin la seva limpida fama. Se li diu heroi galdosià! Ah! Es que per ventura no hi ha en la literatura hispana autor més gran, de més alta prosapia dels nostres grans homes? Es en la literatura hispana no hi ha un Cervantes que illumina amb el seu resplendor la llengua mare de vint o vint-i-una nacions, no ja amb el Quixot, que no ve aci al cas, sinó amb unes Novelas ejemplares ple-

mateixes paraules que Renovación perquè no n'hi ha d'altres, ha arribat a l'Alcaldia per dret propi. L'Alcaldia barcelonina, en el seu pit és la més preuada condecoració, naturalment, després del Tusó Negre; un premi al treball, a la laboriositat, a la constància, a la honradesa!!!

Alcalde per dret propi, no ha necessitat les fallacies del sufragi «ni com el polític maruller canta amb una guitarra les glòries mortes i els esplendors futurs i demana el vot entre rences, promeses i amenaces». No; Don Joan Pich i Pon no el demana el vot, perquè no el necessita per a res. Han passat aquells temps ominosos de la monarquia, en que els republicans radicals havien de prometre, renegar i amenaçar. Don Joan Pich i Pon ja no necessita prometre, renegar i amenaçar, perquè ja no són els morts els que elegeixen, sinó els vius els que nomenen.

com mai, lluità altre cop contra la tirania monàrquica i separatista. I si tornés a ésser obrer, lerroixista com sempre, tornaria a lluitar contra les tres tiranies: burgesa, monàrquica i separatista. Què contra les tres? Contra les quatre, perquè més que mai, tornaria a lluitar contra la tirania clerical, fallaç i desgraiada.

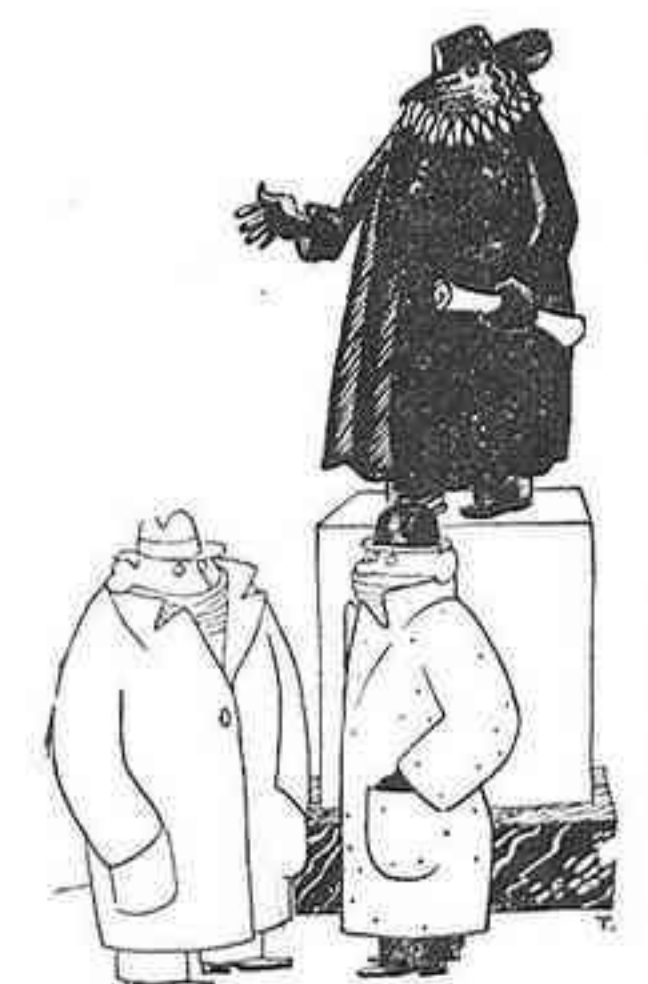

ELS PRIMERS AFAVORITS AMB EL REGIM PROVISIONAL

Les circumstàncies
especials «cada dia
més especials» ens
han obligat a fer
sortir amb un re-
tard coniderable el
que resta d'aquest
número d'EL BE
NEGRE

Als accionistes d'«El Be Negre»

Seguint l'eufòria general i la pujada dels valors que, com remarcà maliciosament El Dia Gráfico, ha desfermat la presa de possessió del senyor Pich i Pon de l'Alcaldia de Barcelona, EL BE NEGRE (secció financera) ha vist augmentar també les seves accions en quaranta enters des del dia que el nostre il·lustre amic número i ocupa la primera magistratura de la ciutat. A dir veritat, la notícia ens satisfà, però no ens sorprèn.

—I per què diuen «Barcelona, ciutat d'hivern»?
—Segurament pel fred que hi fa.

—En Benavides dirà el que vulgui, però el darrer pirata de la Mediterrània sóc jo!

També fa tres anys...

Quan el doctor Aiguader deia, és a dir, declarava als periodistes que la Companyia del Nord havia formalment accedit a no retenir més de dos dies el bestiar que de Galícia ve a casa nostra, poc es podia pensar que aquest bestiar fos tan mal agrait que aprofités el primer viatge ràpid per fer campanya contra l'Estatut de Catalunya. I, no obstant, fou així. Tan bon punt arribats diumenge al matí el senyor Toro i el senyor Cordero, es dirigiren a l'Iris Parc, el convertiren en Zoològic i es posaren a predicar en un *mitin magno*.

El senyor Ruy del Toro, diputat socialista, noble i brau com és de suposar, demanà que l'Estat mantingués a Catalunya tots els centres d'Ensenyament tant primari com secundari i superior, així com les Normals i altres Escoles Especials, havent d'explicar-se les classes en castellà. Fou molt aplaudit.

El senyor Manuel Cordero, diputat socialista entre altres coses, amb la seva mansuetud ben coneguda, exigí que l'Estat mantingués a Catalunya tots els centres d'Ensenyament, tant primari com secundari i superior, així com les Normals i altres Escoles Especials, havent d'explicar-se les classes en castellà. Fou molt aplaudit.

Gràcies molt d'atenció la coincidència dels oradors a mostrar-se disposats a permetre que la Generalitat organitzés els seus ensenyaments i els pagui i, si ho desitja, pagui també el beure.

AGUSTÍ BÒ
MOBLES
 d'Acer
 per a
 Oficines
 CORTS CATALANES, 688
 BARCELONA

Diumenge passat tot el Sarre era una bassa d'oli.

Una mena de carrer de Casp llarg, llarg, llarg... i ample!

Fa tan fred que tothom ho censura.

I la censura, impassible, freda.

El senyor Pich és alcalde Barcelona.

A Madrid s'ha inaugurat un nou Museu.

De relíquies.

S'hi guardaran els articles de la Constitució que l'experiència constitucional aconsella no tocar.

Serà un museu petit, petit, petit.

Mary Pickford s'ha divorciat de Douglas Fairbanks perquè no portava mitjons Molfort's.

No se sap qui és El último pirata del Mediterráneo.

Don Joan March ofereix una partida de «puros» arnats a qui ho descobreixi.

Don Joan Pich i Pon és alcalde de Barcelona.

Hi han règims de tres menes.

Règims constituïts.

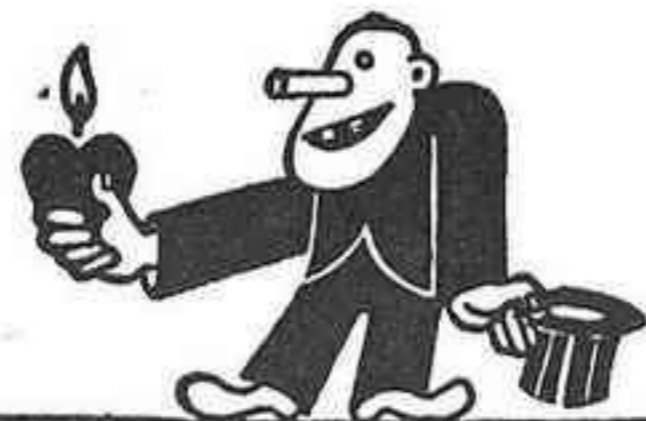
Règims transitoris.

I règims intransitables.

Documents sense paper de barba són documents perduts.

PHILIPS
 COMPTAT
 LLARGS
 TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
 Rde UNIVERSITAT

amb el cor a la mà

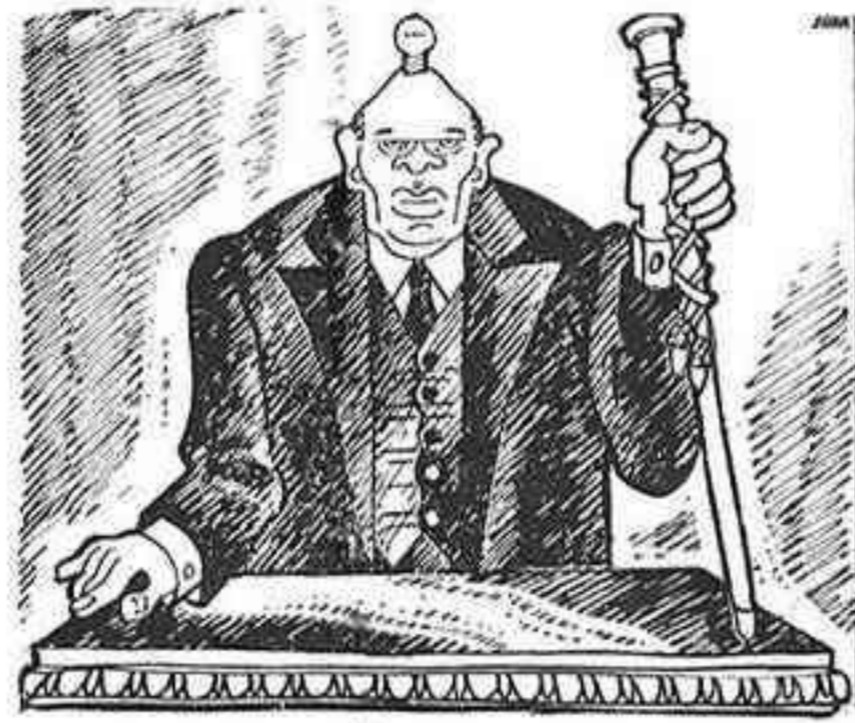
LA BATALLA DE LA VANGUARDIA

Darrera la façana impassible de La Vanguardia, feta de la majesttat funerària de les esqueles i de la pompa no menys funerària de la major part dels seus articles, hi passa alguna... una mena de drama, per dir-ho clar.

El director Gaziel està aguantant des de fa dies l'assalt «anti-maçònic» que lliuren contra el seu diari les forces del catolicisme triomfant. La família Godó, propietària de La Vanguardia, està rebent les més fortes pressions perquè desembarqui del periòdic totes les persones que representin una orientació distinta de la que marca el cardenal Segura.

Si bé Gaziel es manté encara al seu lloc, l'ofensiva catòlico-monàrquica s'ha apuntat ja més d'una victòria. Cal remarcar tan sols la prudència amb que des de fa temps s'expressa La Vanguardia per tot el que fa referència a catalanisme i republicanisme. En un altre ram, darrerament hom ha aconseguit que no fossin publicades les conferències de Keyserling, pel fet de tractar-se d'un home no catòlic.

Si el nom de Gaziel no fes encara un cert respecte als propietaris de La Vanguardia, ja faria dies que d'aquest brillant director no se'n cantaria gall ni gallina.

El gegant del Pi, ara balla, ara balla; el gegant del Pi ara balla pel camí.

Llegiu cada setmana
El Be Negro

TOT DINANT

L'altre dia, en un restaurant de Madrid. En una taula, hi seu Gil Robles amb tres senyors amics. La conversa s'anima. Parlen dels radicals. Encara s'anima més. No es pot pas dir que els conceptes que emeten Gil Robles i els seus amics a l'adreça dels seus col·laboradors és el Govern siguin amables.

De sobte, la veu de Gil Robles pujà de to.

—El dia que yo gobierne—diu—gobernaré veinte años!

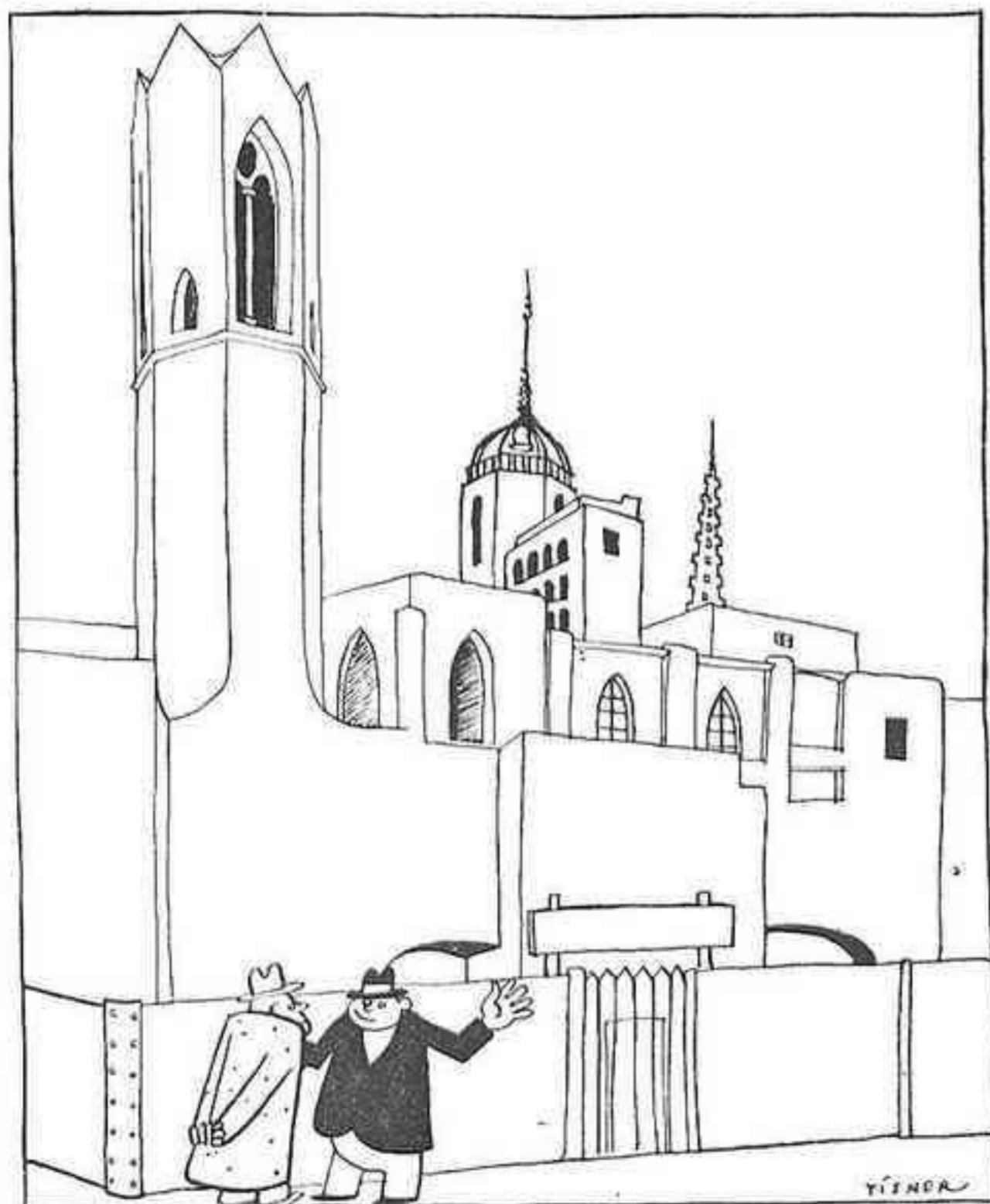
Tot això, és clar, no té altre interès que el d'ésser rigorosament autèntic.

Corbates GRANDMOND
 en tots els gustos i preus. Demaneu-les

LA REGLA

SUSPESA tornarà ràpidament i ense pe rill amb «PERLES FEMI»

Verdadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes.

—Ara imagina't el que hauria passat si al Sarre hi hagués radicals!

LA GENT D'IDEES

El senyor Companys, que ara es troba amb els seus col·laboradors en el Govern de la Generalitat a la presó de Madrid, reb moltes visites. La cosa no es nova. També en rebia moltes quan era al port de Barcelona, a bord de l'Uruguay.

Una d'aquestes visites, per cert, fou molt curiosa. Era la d'un enviat especial de l'Emiliano Iglesias, que portava una missió confidencial.

—L'Emiliano estaria disposat a col·laborar amb en Companys per la formació a Barcelona d'un partit fet a base del que restés de l'Esquerra i de la vella guàrdia del partit radical.

Aquest era l'encàrrec. El senyor Companys, però, no dubtà gaire a donar la resposta: —Digueu a l'Emiliano que no hi ha res a fer.

Per situar el lector, direm que això passava pocs dies després de la segona visita que féu l'Iglesias a Barcelona, destinada a socavar els fonaments del «Club Republicano».

L'HUMOR DEL PAIS

Els diaris no han parlat gaire d'un espectacle a l'aire lliure que l'altre dia va desenrotllar-se en una plaça voraera al carrer de les Corts Catalanes, entre Balmes i Aribau.

Per motius de prudència elemental, insistirem poc sobre la importància del festival. Sols direm que en un moment donat, en un dels pocs moments de silenci general que va haver-hi, es sentí un crit: —Visca el set-i-mig!

Això aconsola de moltes coses...

LA PIQUIPONIANA NUMERO 1. D'ALCALDE

Si no fos per El Be, quan temps a venir els historiadors es decidiran a conrear el noble esport de la piquiponiana, toparien amb dificultats insuperables.

Així, per exemple, quan les rates de biblioteca i d'arxiu proveïssin de determinar quina fou la primera piquiponiana que el seu il·lustre inventor va pronunciar en prendre possessió de l'alcaldia de Barcelona, es trobarien amb que la literatura que fa referència a tant important moment era absolutament nulla.

Es per això que, sortint al pas de tots aquests obstacles, hem de manifestar que segons totes les referències, l'acte solemne de col·locació de la primera piquiponiana, va anar així:

Acabava el senyor Pich de prendre la vara d'alcalde. Els radicals que omplien el Saló de Cent, aplaudien, cridaven, i tornaven a cridar, s'enfilaven als banes del Saló per tal de que el jefe regional s'adonés de la seva presència.

—Viva el alcalde! — cridaven

Fou en aquell precís moment històric que don Joan va crear la seva primera piquiponiana d'alcalde:

—Jo em pensava—va dir—que la presa de possessió hauria estat una festa íntima... Però quin entusiasme!...

L'HOMME QUE ERA EL SEU GERMA

Mai no se sap les sorpreses que us donaran els homes cèlebres després de morts. Ara resulta que Ferran Agulló, el Pol de La Veu, no es deia Ferran, sinó Teodor. Ferran Agulló no era ell, sinó el seu germà.

Ens explicarem. Ferran Agulló, o sigui Teodor Agulló, tenia un germà que es deia Ferran. Aquest germà, Ferran, es va morir; però el metge, en fer el certificat, va posar-li Teodor. Com si diguéssim, i amb tots els respectes, va matar dos pardals d'un tret.

En l'atabalament d'aquells tristos moments, la família no se'n adonà i, quan ho va veure, ja estava fet el mal. Ferran Agulló s'havia registrat la mort de Teodor Agulló. Què fer? Expedients? No; més volia deixar les coses tal com estaven. I Teodor Agulló es morí i Ferran, que era mort, es posà bo i es posà a escriure a La Veu. I quan Pol va morir es descobrí per casualitat que el mort no era ell, sinó el seu germà, perquè les dades de naixement en el Registre i les dels documents acreditatius de la seva personalitat no concordaven. L'Administració s'havia perdut un expedient ben bonic i complicat, tanmateix! Però ja no hi havia res a fer i s'ha hagut de resignar, pobreta.

LA CENSURA SALVADORA

L'Instant, el diari de les famílies i de la Ràdio, s'ha salvat d'una bona gràcies a la censura. Un dels seus redactors anà a fer un inter-

viu amb el coronel Jiménez Arenas i li preguntà allò que es fa en els intervisus: per les seves aficions, per la seva vida, etc., etc. Com es pot suposar, la gran afició del coronel és el teatre:

—Yo fui empresario de teatro en Valencia; pero lo que ganaba en la taquilla me lo gastaba entre bastidores.

Si una cosa així arriba a sortir a L'Instant, La Veu del Vespere ha de tornar a canviar de nom!

UNA ANECDOTA DEL 7 D'OCTUBRE

En el poble de Vidreres hi ha dues parelles de la Guàrdia civil, les quals, en produir-se els fets del 6 d'octubre, varen rebre ordre de concentrar-se a Lloret. El cap d'aquella força, temerós del que es pogués esdevenir, va anar a trobar l'alcalde, i li féu present que al poble restaven les famílies dels guàrdies. L'alcalde va esvaïr els seus recels i va manar muntar tot seguit un servei de vigilància al poble, servit per diversos amics seus del Somentent, especialment a l'església, Ajuntament i caserna de la Guàrdia civil.

Fracassat el moviment, hom va empresonar l'alcalde i els que havien prestat el servei. A hores d'ara encara són a la presó de Girona, amb tot i les gestions que han fet els propis guàrdies per tal d'aclarir el fet.

Caldrà tenir-ho en compte per quan torni a haver-hi revolució.

ELS POLITICS QUE S'ENTENEN...

En les mateixes declaracions de presa de possessió, en les quals va demanar una treva a la premsa, el senyor Pich i Pon, generós, com sempre, en va dir unes quantes de les seves, per tal de no defraudar els assistents.

Per exemple, parlant de si els components del futur Ajuntament serien deu o vint-i-cinc, declarà, segons reporta L'Instant:

—I els altres quinze, que farien? Vostès ja saben—ha dit el senyor Pich i Pon—que en política els que treballen s'entenen, però els altres... protesten.

El senyor Pich, amb una modestia ben comprensible, va deixar de dir que els polítics que s'entenen millor són els radicals. I això sí que és la pura veritat.

PIQUIPONIANES QUE NO HO SON

Nomenat l'Alcalde de Barcelona, sembla que molt aviat seran nomenats tots els altres alcaldes de Catalunya. I si als barcelonins els ha tocat la sort del senyor Pich i Pon, no té res d'estrany que el candidat que té més provabilitats d'ésser alcalde de Manresa, sigui el senyor Joan Espinalt, pels mèrits contrets com a regidor i com a alcalde de R. O.

Aquest senyor que un dia, presidint una sessió, va dir de determinat assumpte, que «seria resolt amb justícia i equitació», deia una altra vegada en un miting electoral: «Com diu un axioma alemany, los audaces aunque sean menos siempre cortan el bacalao».

Encara que sembli que no pugui ésser, la reproducció de les paraules és textual.

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre venintables ocasions.

HOTEL DE VENTAS

PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

—No, jove, s'ha equivocat; això no és el provador.

GONZALO DE CORDOBA I LA GUARDIA URBANA

Just amb el tinent coronel Martínez Herrera, va abandonar també l'Ajuntament el tinent Francisco Pérez, que havia fet de cap de la Guàrdia urbana en la etapa piquiponiana. Aquest, però, va voler fer un comiat a l'alçada de les circumstàncies i adreçà als que durant aquests tres mesos han estat els seus subordinats, un manifest que acaba així:

«Envío a todos mil cordial saludo y les requiero para que esta corta época de convivencia con derechos y deberes militares, les estimule si alguna vez fuere preciso en tener por supremo ideal por encima de los muy queridos de Ciudad y Región el incommovible y esplendoroso de la República Española, de nuestra amada patria la madre España, pues como resaltó Gonzalo de Córdoba, el Gran Capitán, en inmortales palabras: hemos siempre de preferir en la defensa de la Patria encontrar la muerte dando tres pasos al frente, que vivir un siglo dando un solo paso atrás.»

Dubtem molt de que quan el senyor Pich i Pon tingui de marxar de l'Ajuntament, faci un discurs tan bo.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCCASIO

Cerf. 414 - Telèfon 30422

El Be a les Roquetes

LES ESTRENES

De la mateixa manera que en altres films havíem vist com es fan les revistes teatrals, com que ja ho sabem per haver-ho explicat a bastament entre Frediani i Frediani en Joan Tomàs, en *El crimen de Vanities* veiem com es mata la gent en els teatres de revista i durant la revista.

Nosaltres, que només sabem com s'assassinin les obres en els teatres en general, hem d'agrair al Coliseum aquesta nova modalitat del crim que no afecta més que a les persones que en resulten víctimes i deixa tranquil·la la resta dels espectadors.

En *El crimen de Vanities*, però, a més a més de tranquils els deixa distrets, cosa que no succeeix sempre amb aquests films instructius.

seves baralles. Jenie Matthews no hi fa tan gran paper com en *Siempre viva*, cosa que fa pensar que el film d'ara fos fet anteriorment, però ja es veu que va bé i molt.

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79688
Societat continuada 3 tardes a 1 matinada
Scient 1 pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

En el film, els coneguts valsos i el conegut Danubi Blau, però tot amb molta gràcia, a l'anglesa, i amb un començament molt anglès, molt graciós i molt bo.

Su majestad el general, és un film alemany que també projectaven al Metropol en una còpia notabilíssima pel dolenta. Un film divertit a trossos, amb aquella gràcia alemanya, de vegades bona i de vegades que sembla espanyola de Gigantes y Cabezudos.

COLISEUM GRAN
LA TRAVIESA MOLINERA
Una bellíssima producció espanyola.
ABBADIE D'ARAST Director
ÈXIT
amb HILDA MORENO, ELEANOR BOARDMAN i ALBERT RIEMEN

A l'hora en que escrivim aquestes ratlles, encara no s'ha estrenat al Coliseum *La traviesa molinera*. No sabem, per tant, si té res a veure amb els crims dels quals parlem més amunt. Però es tracta d'un film espanyol.

TIVOLI
FRANZISKA GAAL
Exit grandios!
PELICULA UNIVERSAL
FRANZISKA GAAL
DEFILE DE PRIMAVERA

Al Coliseum, amb *El crim de Vanities*, projectaven la setmana passada *El terror del quadrilàter*, que no és cap film de misteri sinó un film de dibuixos d'aquella sèrie de *Popeye el mariner*, bo com tots els altres que li hem vist. Un bon mariner, aquest Popeye, i uns bons films els seus.

ACTUALIDADES
Sessió continua de 3 tardes a 1 mat.
Noticiari FOX Mundial
El mundo en que vivimos
Pompas de Jabon
La ruta de Don Quijote
Solent únic: UNA pesseta

Hem tornat a veure, aquesta vegada al Metropol, aquella extraordinària actriu que es diu Jessie Matthews, que varem veure per primer cop al Femina en *Siempre viva*. Ara treballa en *Valses de Viena*, un film anglès evocant la Viena dels Strauss pare i fill i les

PRÒXIM DIVENDRES, A LES 10 DE LA NIT, ESTRENA
TIVOLI
Una extraordinària producció de Eric Charell
FOX CARAVANA
ANNABELLA

Gran èxit a
FANTASIO
FILM DE KIRSANOFF
WAVO
con DITA PARLO
Presentada per l'Asociación de Periodistas Cinematográficos

A l'Urquinaona, coincidint quasi amb el casament de la filla de don Alfons, i precedit d'una campanya monarquitzant, han estrenat *El pequeño rey*, per tal que els que no han pogut anar a Roma poguessin plorar de gust.
La cosa els ha sortit, però, a l'inrevés, ja que si hi ha un film antimonàrquic és *El pequeño rey*. És un film fet per desmamar els monàrquics i convèncer-los que han d'ésser republicans. Si l'empresa de l'Urquinaona ho ha vist així, ja està bé, ja; però ens penssem que els monàrquics no li ho agrairan pas.

Gran Teatre del Liceu
Empresa i Direcció Artística Joan Mestres Calvet
Dijous, a les 9 nit:
LOHENGRI
per Bathy Steack - Sablon - Nissen - Weber - Harlana
Director: Karl Elmendorff
Dissabte, a les 9 15 nit:
LA WALKYRIA
per Nemethy - Dabona - Steack Sablon - Nissen - Weber, M. D. K. Elmendorff
Diumenge, a les 5 tarda:
EL ESTUDIANTE DE SALAMANCA
per Hipòlit Lázaro - Bau Bonaplata - Cortinas - M. D. A. Padovani

El film és dirigit per Julien Duvié, que és un excellent director; però és tan bo que acaba per embafar. És un director per a amateurs i el seu film és tot un mostri d'angles. D'ací uns mesos els amateurs no faran altra cosa que Duviérs.

En *El pequeño rey*, hi veiem aquella mena de von Stenberg del casament de la Marlene en *Capri-*

CAPITOL
UNA GRAN PRODUCCIO EN ESPANYOL
LAS FRONTERAS DEL AMOR
EN ESPAÑOL CON JOSE MOJICA RO/ITA MORENO

Pròxim dilluns dia 21 ESTRENA
cho imperial. Ací és una coronació, però no tan monstruosa, i, sobre tot, més de tamany natural tot plegat. Per tant, millor.
Però també, com en tots els films francesos, hem d'anar a la Côte d'Azur. Això ja no ens agrada tant, però el turisme mana.

FEMINA
Pròxim divendres dia 18 ESTRENA
Doble programa FOX
Receta para la felicidad
WILL ROGERS
El incomprendido
JACKIE COOPER

Desfile de Primavera és un film de Franciska Gaal. Un altre film de Franciska Gaal i que per molts anys en pugui fer.
que passa a Viena en temps de Francisc Josep i de les marxas militars alegres i inofensives. Ella fa aquells seus papers tan aparentment inofensius i en realitat més plens de *sex-appeal* que totes les vamps americanes. Es per això que ens agrada i la recomanem, tot recomanant que no es confongui Franciska Gaal amb Francisc Gual Villalbí. El mateix, en una atenta carta, ens prega que fem aquest aclariment. Queda complagut ell i sobretot nosaltres i el públic.

El dia de l'estrena de *Desfile de Primavera*, al Tivoli hi feia un fred tan glacial que l'escàs públic que hi havia tremolava dintre dels abrics. L'empresa es veu que no confia massa amb la protagonista i no va encendre la calefacció.
La veritat, però, no és ben bé aquesta. La veritat és que pel Tivoli hi circulen uns corrents d'aire misteriosos que ningú no sap d'on surten, i que, com que feia quatre dies que era tancat i l'estrena fou a la nit i de gala, no encengueren la calefacció fins a darrera hora. Es veu que varen confondre la gala amb el xampany i la serviren *frappée*. Afortunadament, el nou costum dels anuncis de vint ratlles salva el públic d'un refredat en massa.

Es diu si la refrigeració del Tivoli es deu al desig de l'empresa que hi vol fer teatre, de posar-lo en les mateixes condicions de confort dels altres locals que podrien acusar-lo de competència deslleial.

COBRATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

SALO CATALUNYA
Triomf de la producció espanyola d'Ibèrica Films
Una semana de felicidad
Música de JEAN GILBERT

Gran èxit **URQUINAONA**
El pequeño Rey

La guerra del Chaco cinematogràfic
S'ha declarat la guerra entre els distribuïdors i els corredors d'anuncis o sigui els diaris. Els distribuïdors començaren per reunir-se a la Càmera Cinematogràfica Espanyola, abans Mútua perquè no havent-hi els americans no era mútua i ara Espanyola perquè hi han entrat els americans, i decidiren que, en vista que havien de pagar tants impostos, i encara els diaris, poc

MOLT IBEE!
Teatre Poliorama i d'"El Be Negre"
«Els homes forts»
Comèdia dramàtica en quatre actes, un premi Iguaasi Iglesias i dues fallides, una d'elles frau-dolenta, d'Albert Piera i Seris

L'escena, poc corpòria, representa un xalet pobret i alegre de la barriada de les Tres Torres (Sarrrià), pujant a mà dreta i a quatre passos del carrer del Carril.

Sr. Lluelles. — Pè, què me'n dius de la finca?
Sr. Martori. — Noi, d'ençà que no fan decorats corporis, tot em semblen casetes de pessebre.
Sr. Lluelles. — Si, tu, com que ets un home fort!
Sr. Martori. — Res no em fa el pes, és clar... Però ara si que en barrino una de crespas que farà tronar i ploure: el truste de la producció nacional de cinema...

Sr. Lluelles (a parí). — Aquest noi no és tan fort com sembla. Em sembla que acabarà malament. El portaré a escampar la boira. (L'hi porta.)
Sra. Bové. — Senyor Estivill, vostè m'agrada, m'agraden els Rolls i m'agraden els senyors que ajuden el meu marit en els seus negocis genials.
Sr. Estivill. — Senyora, no empi aquestes metàfores! (A part.) Vaig a declarar-m'hi d'una manera també velada. Senyora: estic a la seva disposició, tinc un Rolls a la seva disposició i uns milions a la disposició del seu marit si vostè...
Sra. Bové. — Què diu, ara, bojo!
Sr. Estivill. — ...si vostè fa la visita grossa, es distreu de tant en tant i...

Sr. Martori (al telèfon). — Diguí... Si... jo mateix... Com! Què dius, ara! Que figura que la mamà s'està morint?... Que figura que em demana?... Vaig... vaig immediatament... (Va per sortir, però entra la senyora Bové amb una camisa bruna de «rayons», calces de muntar i polaines de xofer de casa bona, se li asseu a la falda i li fa moxaines fins que l'ha distret. Quan l'ha distret, se'n va. El senyor Martori, ja distret completament, comença a dictar cartes, articles, documents i pamflets a la mecanògrafa, la qual quan els ha escrit els hi llegeix, el senyor Martori els repassa en veu alta, la mecanògrafa els posa en net i els hi torna a llegir per darrera vegada. Per

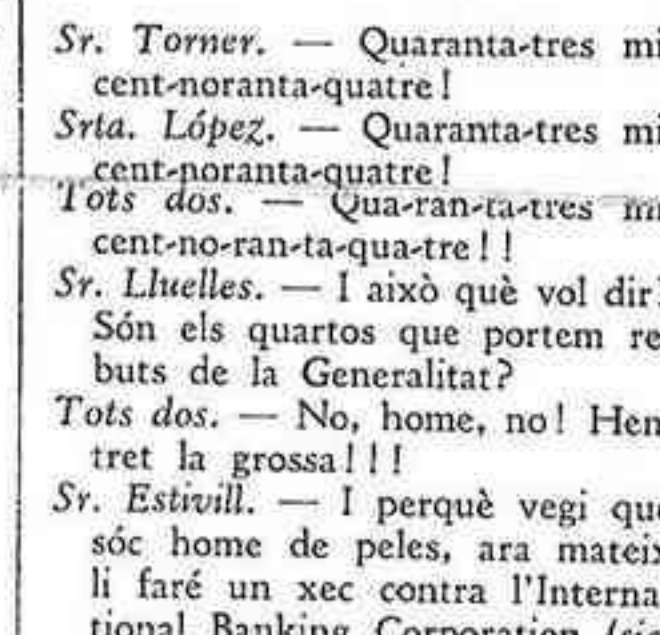
comprendus, no deien que tots els films eren genials i *El Noticiero Universal*, que pretén tirar tant com *EL BE NEGRE* o sigui 80.000 exemplars diaris, havia augmentat les tarifes, calia reduir la propaganda a tots els diaris prohibint que cap anunci passés de vint línies i, per controlar-ho, centralitzar tots els anuncis a l'abans Mútua. D'aquesta manera els corredors tindrien menys feina i les tarifes s'abaixarien.

Però per ara les tarifes no s'abaixen, i els corredors, els diaris i els empresaris dels locals dejunen perquè la gent es pensa que tots els films són dolents ja que els anuncien tan d'amatgotis.
Però el bo del cas és que com que els distribuïdors van al tant per cent en les estrenes, i a un tant per cent de taquilla molt crescut, el que guanyen no anunciant ho

El film de BORZAGE, que tots hem de veure
Hombres del mañana
en MARYLAND
Exit indescriptible! PRODUCCIO COLUMBIA

Sra. Bové. — Vol fer el favor, jo ve? M'està comprometent!
Telé
ACTE SEGON

L'escena, acabada de descorporitzar, representa una torreta més pobreta i menys alegre que la del primer acte.
Sr. Torner. — Quaranta-tres mil cent-noranta-quatre!
Sra. López. — Quaranta-tres mil cent-noranta-quatre!
Tots dos. — Quaranta-tres mil cent-no-ran-ta-qua-tre!
Sr. Lluelles. — I això què vol dir? Són els quartos que portem rebuts de la Generalitat?
Tots dos. — No, home, no! Hem tret la grossa!!!
Sr. Estivill. — I perquè vegi que sóc home de peles, ara mateix li faré un xec contra l'International Banking Corporation (sic) del carrer de Fontanella (sic), que podrà cobrar posant-hi un timbre de vint-i-cinc cèntims (sic). (El fa i l'hi dona. El senyor Lluelles, com que és un intel·lectual, el guarda en el calaix del bufet i tot el públic comprèn que ho fa perquè l'hi robini.)
Sr. Martori (al públic). — No pateixin més. Precissament m'aca-

del seu concepte de la política, del que es proposa fer a l'Ajuntament, etc., etc.)
La porta. — Truc, truc!
Sr. Martori. — Endavant!
La porta. — (S'obre.) (Entra el senyor Lluelles negre de cap a peu i el públic, que, al revés del senyor Martori, s'ha passat l'acte pensant en la mare que s'està morint, respira.)
Sr. Lluelles. — Ha mort com un pollet. Demà l'enterrarem. Si vols venir, ja ho saps. No s'invita particularment.
Telé

L'escena representa la mateixa torreta del primer acte. En el llibre hi ha una acotació que diu que són quarts d'onze de la nit. El dia de l'estrena, però, eren les dues de la matinada.
Sr. Estivill. — Dispensin que hagi vingut a molestar-los en aquestes hores intempestives, però un servidor sóc el president de la Unió de Propietaris i Veïns de la barriada de les Tres Torres (Sarrrià), de la qual vostès formen part, i com sigui que davant de l'estat lamentable de la pavimentació, arbrat i il·luminació dels carrers que la componen, la Junta que presideixo ha acordat elevar una instància a l'Ajuntament i una altra al governador (sic) per tal que...

Sr. Lluelles. — Escolti, senyor Teixidor, tots veïns de la barriada i directament interessats en aquestes millores, potser si que l'hora no és del tot intempestiva, sobretot tenint en compte que el llibre diu que són les onze; però si penssem que en realitat són les dues de la matinada i la immensa majoria del públic que ens

perden després d'ingrés de taquilla. Els corredors, per la seva banda, també fan la seva ofensiva, i com que el dia ro es va rebre a les redaccions una carta invitant els redactors cinematogràfics a anar a veure a la Universal Herr Marx Friedland, director general de la Universal a Europa, uns quants corredors es posaren a la porta de les oficines i, com uns vulgars vaquistes, convenceren els seus companys que no entressin al treball.
Però la guerra no acabarà ací perquè els distribuïdors estan decidits a enviar els seus Herren i Misterters a visitar els corredors a domicili, els corredors estan decidits a fer el Gandhi refusant tot anunci, els distribuïdors, com ara ha passat amb la Ràdio i amb l'Urquinaona, publicaran diris pel seu compte i el públic, finalment, decidirà anar al teatre o a dormir.

per altra banda, el senyor Pous i Pagès, director de la companyia al mateix temps que individu principal del Comitè, està renyit a mort amb l'empresari senyor Aluges i en no gaires millores relacions amb la senyora Nicolau.

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Totes les tardes ÈXIT de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Totes les nits L'èxit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

escolta no té interessos ni veïnatge a les Tres Torres, potser trobarem que abusem una mica massa...
Sr. Teixidor. — Oh!, a mi ja m'ho semblava, però el llibre, els «caudals», el senyor Piera, el senyor Pous i Pagès...
Sr. Lluelles. — I si ho deixéssim córrer?
Sr. Teixidor. — Per mi, fet!
Sr. Lluelles. — Doncs, apa, home, apa; toqui el dos d'una vegada.
El públic. — Gràcies!! (Al carrer — al carrer de l'escenari, no a la Rambla — se senten quatre trets i enmig d'una gran fumera que envoleix l'escena es distingeix el senyor Martori que arriba una mica ferit, bastant arruïnat i completament abandonat per la dona. Poc després ve la policia i se l'emporten.)
Sr. Lluelles. — Ja ho veu, senyora Font, ja ho veu! Quins drames! Ja ho deia jo que aquest noi acabaria malament! I ara, vostè, qui creu que va equivocat, ell o nosaltres?
Telé

El film de BORZAGE, que tots hem de veure
Hombres del mañana
en MARYLAND
Exit indescriptible! PRODUCCIO COLUMBIA

El públic. — Tots dos.

Boxa - Nou Món
Avui, a les 10 15 nit, gran vetllada
BLAY - RODRIGUEZ
BATALINO-M. DE ALAGON
Lozano-Barras
El gran coningman Matx nul amb Kid Francés
Entrada genera : 2 pessetes

Sembla que la darrera sessió del famós Comitè del Teatre, aquell Comitè que acordà la subvenció a la companyia de la senyora Nicolau, fou bastant moguda.
Per començar, tots els assistents estigueren d'acord en considerar Primer. — Que la senyora Nicolau, la senyora Nicolau, les que enguany han fet teatre a tala.
Segon. — Que ara com ara, la temporada del Poliorama era un desastre.
Tercer. — Que l'empresa Nicolau-Aluges havia fet cas omís de totes les condicions que li imposava el Comitè del Teatre.
Entre altres condicions, hi havia: sotmetre les obres a un Comitè de lectura; no fer els «Pastorets»; no canviar cap actor de la companyia sense permís del Comitè.
Ara resulta que no han sotmès cap obra al Comitè de lectura, que encara no s'ha creat; han fet els «Pastorets»; han acomiadat actors i n'han llogat de nous, sense que el Comitè del Teatre n'hagi tingut esment.
Per altra banda, el senyor Pous i Pagès, director de la companyia al mateix temps que individu principal del Comitè, està renyit a mort amb l'empresari senyor Aluges i en no gaires millores relacions amb la senyora Nicolau.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielles pels asos de la pala

Davant d'aquest panorama el Comitè del Teatre, en la seva darrera reunió, entrellucà la possibilitat d'engegar-ho tot a rodar.
Sols dos defensors tingué l'empresa del Poliorama: els senyors Vidal Jover i Domènec Pallarola.
— Esperem una mica— digueren, conciliadors —; sembla que ara volen fer bondat...
Dóna la casualitat que els senyors Vidal-Jover i Domènec Pallarola són els únics del Comitè que es-

CORBATES GRANDMOND
en Camiseries. Demaneu-les

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Totes les tardes ÈXIT de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Totes les nits L'èxit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Totes les tardes ÈXIT de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Totes les nits L'èxit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

peren estrenar sengles obres al Poliorama.

CORBATES GRANDMOND les més perfectes. Demaneu-les

Res del que passa ha de sorprendre els lectors d'EL BE NEGRE.

Els fets, una vegada més, ens han donat la raó.

Exigiu Corbates GRANDMOND, són joies

De totes maneres, cal reconèixer que l'escàndol i el xafardeig que s'ha armat entorn de la subvenció del teatre català — es tracta, en total, de vuitanta mil pessetes — resulta excessiu i desproporcionat si el comparem amb el silenci que hom ha observat entorn de la subvenció de noranta mil pessetes que ha rebut el senyor Lluís Calvo, de part de l'Ajuntament i la Generalitat del 6 d'octubre, per a pagar-li els deutes de la seva temporada de sarsuela.

Val a dir, però, que el silenci, pel que fa referència a la premsa, ha estat una mica forçat...

CORBATES GRANDMOND Mai superades. Demaneu-les

La setmana passada va córrer la notícia de que havia estat detingut el senyor Carner Ribalta, un dels autors de la lletra de l'òpera El estudiante de Salamanca, que posen al Liceu, sota la direcció del mestre Padovani.

Quan algú li va dir a aquest que el senyor Carner Ribalta havia estat detingut, Padovani, que sembla que no és pas un gran admirador de l'obra, va respondre: —Ja? Abans de l'estrena?

DANIEL'S ja no es discuteix DANIEL'S es recomana Rambla Catalunya, 13 - Barcelona

La senyora Nicolau, que, coincidint en aquest punt amb el senyor Pous i Pagès, era antipartidària d'estrenar Els homes forts, va voler castigar el seu autor, senyor Albert Piera, i no acceptà cap paper en l'obra.

Elegància i distinció. Demaneu sempre CORBATES GRANDMOND

D'entre tots els autors catalans, Ramon Vinyes és, sens dubte, el que bat el rècord del nombre reduït de representacions de les seves obres.

—Has vist la darrera obra d'en Vinyes?—féu un.

—No. Vaig anar-hi el dia de l'estrena i ja no la feien...

LA OBRA LA VIDA COTIZACIONES

Table with 2 columns: Title and Price. Includes items like Viatges «Rojo-Gualda», Premi I. Iglésies (1934), Pirateries del Mediterrani, etc.

Viatges «Rojo-Gualda» ha inaugurat els seus creuers combinats amb boda ex-principessa que sembla han tingut una acollida bastant favorable entre els elements que darrerament havien eixamplat la base de la República.

—I per què la demana la treva? —Per por que li facin la traveta.

Una com un cove

UNA SENYORETA SUSCEPTIBLE, UN RECRETIT OSTENSIBLE I UNA DANSARINA IMPERDIBLE

Al carrer de l'Hospital passen coses grosses. — En Gasch, complicat en la complicada xarxa de les complicadíssimes complicacions. — «Un home para dos». — Quan les relacions (?) amoroses (?) del senyor Gasch i la senyoreta Maleres feien preveure un ràpid i feliç desenllaç, és a dir, un enllaç: una senyoreta susceptible, vera la qual hom endevina les celles diabòlicament hirsutes d'en Farran i Mayo-

—Eh, mestre! Quedeu penyorat per pescar sense permís. —No, home no! Siestic ensenyant de nedar el cuc!

Temps pervertits Alerta amb els miracles

Fa uns dies que El Noticiero Universal publicava la següent notícia: «Acerca del supuesto milagro del Café Español, con el hallazgo de un cuadro con la imagen de la Virgen de la Buena Leche, se ha facilitado la siguiente nota: «La autoridad eclesiástica diocesana nos ruega advertamos a nuestros lectores la actitud de prudente expectativa con que se deben de acoger las noticias acerca del descubrimiento en Madrid de una imagen de la Santísima Virgen que con carácter de maravilla y no de milagro da algún periódico. Es fácil excitar la credulidad de la gente y dar apariencia de portentoso a lo que muy bien no puede serlo.»

«Obtengan prudentemente todos abstiniéndose de dar asentimiento a la narración de hechos maravillosos mientras no hayan sido autorizados por la jurisdicción eclesiástica. En particular, se debe tener presente que ningún señor sacerdote está facultado para recoger donativos con objeto de erigir capilla alguna ni para nada relacionado con la referida aparición.»

Deliberadament havíem silenciats les darreres fases de les relacions cordialíssimes que obligaven un conegut i dilatat recritic a visitar

Deliberadament havíem silenciats les darreres fases de les relacions cordialíssimes que obligaven un conegut i dilatat recritic a visitar

CORREU... HI TOT!

Cascavell. — Interessant; farem treballar l'espionatge. Bon any. Nana. — Saps què? I un be!... Sapafrof. — No ens estranya gens. Ah, i bon viatge. J. Samalza. — Com a treball delicat us felicitem. Però té poc cadàver. Dràcula. — Com sempre. Ben rebut. Suka. — I. De Bernart Schaff no hem publicat mai res. II. Mirreu bé els «Bens» atrassats i trobareu el què us falta, i III. Gràcies. El carro del vi. — Ça va, que diu en Pich. Manelich. — Reclama el Bloc idem a grans crits! Mil-i-i. — Encara que sigui per llençar-los al cove, els dibuixos s'han de fer amb tinta xinesa.

Una preposició de massa

El nomenament del senyor Pich i Pon (Pichipon), com li diuen molts correligionaris) per ocupar l'alcaldia de Barcelona — premi a la perseverança, 1935 — ha fet treure a l'editorialista de Renovació tots els adjectius ditiràmics.

un hospitalari establiment de sastreteria del carrer de l'Hospital. Coneixent l'especialitat de la casa i la poca edat d'En Gasch, hom ligà caps de seguida, i el resultat fou la certesa que el crític de Mirador s'estava fent un vestit de primera comunió i que allò de la nena no eren encara labores propies de su sexo.

Realment no podem comprendre la vostra gran admiració. I exigim explicacions.

Atentament us saluden, Antoni Cirera i Enric Cirera.

En Gasch va rebre la lletra. I es va veure perdut.

No tenia altre camí que el de la veritat.

—Va anar a un... —Va demanar a cada de escribir i confessà de pla. No volia ésser bascu ni provincian.

Però el senyor Maleres, que té espies, com tothom sap, disfressats de maniqui rera tots els aparadors, se n'assabentà, i aleshores anà a visitar els Cireres per saber com s'ho havien fet per girar el cervell d'En Gasch.

—D'una carta! D'una carta!... —anava dient-se el senyor Maleres—. Es a dir, que amb una carta han obtingut tot aquest resultat!!

—Tan poc temps de casada i el seu marit ja s'entén amb en Lerroux!

El sabotatge dels humils

A Manresa, cada any en la diada de Reis, una entitat popular repartia profusament joguines als infants. Aquest any, a conseqüència dels fets d'octubre es veié impossibilitada d'organitzar la festa, de la qual cosa s'aprofità la naixent Joventut d'Acció Popular per a organitzar-la pel seu compte.

CAFE BAR EL BE NEGRE

CAFE-LICORS APERITIVS VINS FINIS SANDWICHES Avinguda Francesc Llairet, 129

LA «FAI» ANIRA A LES ELECCIONS

—Per què feu aquestes urnes tan reforçades? —Han d'ésser a prova de bomba.

tissors i retallà de la vela de lona del seu establiment una carta que hi té pintada: l'as de copes.

Aquella carta sense un mot era una sentència de mort per l'enamorat infidel. Això va passar el dia dels Sants Innocents. En Gasch ja no sabia amb quin carta quedar-se. D'una banda, els germans Cirera; de l'altra, el senyor Maleres. Finalment, En Muntanyà va

trobar la solució, va agafar l'as de copes, hi va posar una agulla i la hi va clavar al cul.

Però les coses no van quedar així, i una pentinadora casada amb un estorer del carrer de l'Hospital em va dir...

Però això, com deia En Lluís Capdevila i Monocle, ja és una altra història d'un lit de matrimoni...

—Ves, la pobra dona d'en Gil Robles... —Què? —Tan poc temps de casada i el seu marit ja s'entén amb en Lerroux!

EL BE...RNAT AMETGE

Antologia poètica d'El Be BAGATELLA Composició musical de Beethoven Declina la claró immensa de la tarda riallera: es troben els dos ramats del pastó i la pastorella.

SALA PARÉS COL·LECCIO DE PINTURA ANTIGA I MODERNA EXPOSICIO DE PINTURES JOAN SERRA

Aquest número ha passat per la prèvia censura.

orelles esgarrriades

Abans de l'estrena D'unes declaracions d'Albert Piera publicades a L'Instant del dia 8, amb motiu de l'estrena de Els homes forts:

«Permeteu-me, doncs, que esperi el fall del públic sense neguits ni impacients, tal com, ara fa una mica més d'un any, esperava mi impacients, tal com, ara fa valment, que l'obra sigui ben acollida, no tant per a mi com per al nostre teatre, avui tan decaigut.»

Ens fa l'efecte que, parlant en plata, el senyor Piera no sabia què esperava.

Publicitàries Alguns diaris catalans han publicat un anunci que comença així:

LA FEBRE Y EL DEFALLECIMIENT SON SENYAL DE MALALIA

El que és senyal de malaltia, de febre i de defallecimient és que els periòdics catalans acceptin anuncis d'aquests.

Ossos de la mà i de la cama Un fet divers d'El Noticiero Universal del 31 de desembre passat:

«En el dispensari de la calle de Sepúlveda fué auxiliado Enrique Vidal Salabarrado, de 44 años, de fractura de la tibia y peroné de la mano derecha, de pronóstico reservado, causadas por haberse caído al intentar subir a un tranvía en marcha en la calle de Muntaner, cruce con la Avenida del 14 de Abril.»

A aquest redactor del Ciero, el dia que li malmetin la tibia i el peroné, no podrà escriure mai més.

Tot és fer pàtria

Una comissió d'advocats catalans, recentment suspesos de càrrec i sou pel coronel Giménez de la Generalitat, va estar darrerament a Madrid per tal de realitzar diverses gestions prop del minist-

re comissionats, en les seves estones d'oci, procuraven distreure's de la millor manera que podien. Una nit en que assistien a un campionat de ball, van posar dintre d'un sobre cinc pessetes i les oferiren a la parella núm. ... perquè ballés una sardana.

En efecte, al cap de poca estona l'speaker va anunciar: —Cinco pesetas de un abogado catalán para que la pareja núm. ... haga una exhibición de tango.

Naturalment, els catalans protestaren. Se'ls va dir però, que la parella que havien previament designat, no sabia ballar la sardana, que per això s'havien vist obligats a canviar la dansa.

Els catalans van iniciar per seu compte unes gestions encaminades a trobar la parella que sabés ballar la sardana. Finalment la descobriren i van repetir la maniobra del sobre.

—El mismo catalán de antes —va dir amb més por que goig l'speaker—, ofrece cinco pesetas a la pareja número ... para que baile un schotis.

Es el que deien els alegres viatgers en retornar a Barcelona: —Hem fet més nosaltres per l'Estatut que Galán i García Hernández per la República!

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.